

Jacek Lipski, Urszula Nałaskowska Status Biura Ochrony Rządu – instytucji bezpieczeństwa wewnętrznego

Biuro Ochrony Rządu jest służbą, która budzi powszechne zainteresowanie mediów, a to z kolei koresponduje z oczekiwaniami opinii publicznej. Koncentrowanie uwagi na BOR-ze wywołane jest przede wszystkim faktem pozostawiania formacji w bezpośredniej bliskości osób sprawujących najwyższą władzę w państwie, tzw. VIP-ów. Jednak nie jest to zainteresowanie życzliwe, ale wynikające z przekonania, iż jest to służba zbędna, społecznie bezużyteczna, świadcząca usługi jedynie politykom, którzy i tak opływają w luksusy. W mniemaniu większości służba ta zapewnia jedynie bizantyjską oprawę ludziom władzy, przybierającą postać dobrze przyodzianych panów w przeciwsłonecznych okularach oraz luksusowych limuzyn. Obraz ten jest zdecydowanie niepochlebny, aczkolwiek bardzo przemawiający do odbiorców. Poczucie bezpieczeństwa wśród obywateli jest na tyle silne, iż perspektywa zagrożenia podmiotów znajdujących się pod ochroną BOR-u odbierana jest jako wirtualna. Nawet w czasach napiętnowanych wysokim prawdopodobieństwem wystąpienia ataków terrorystycznych. Sami politycy wsłuchani w głos opinii publicznej, zwłaszcza przed wyborami, adaptując całkowicie pogląd o bezużyteczności Biura Ochrony Rządu, przedstawiają postulaty czy wręcz obietnice jego likwidacji. W ich mniemaniu przyczyniłoby się to do zaoszczędzenia środków publicznych, zmniejszenia i tak nadmiernie rozbudowanej administracji. W zasadzie każde nowe wybory niosą dla tej służby niepewność nie tylko co do zakresu wprowadzanych zmian kadrowych, ale także jej dalszej egzystencji. Z reguły jednak poglądy przedstawiane przed wyborami tracą wiele na swojej aktualności już po ich przeprowadzeniu.

Prezentowany przez media obraz BOR-u wynika z niezwykle powierzchownej wiedzy dotyczącej tej służby oraz zapotrzebowania na sensacyjne i nie całkiem odpowiadające prawdzie tematy. Wynika z niego zupełny brak rozeznania co do faktycznego charakteru działań podejmowanych przez BOR. Dopiero bowiem gruntowna analiza ustrojowej po-

zycji formacji oraz jej ustawowych zadań może pozwolić na rzetelną ocenę zasadności funkcjonowania Biura Ochrony Rządu. Przede wszystkim jednak owa pogłębiona kwerenda przepisów prawa normujących działalność formacji prowadzi do konkluzji, iż zadaniem BOR-u nie jest pełnienie tylko służebnej roli wobec osób piastujących najwyższe stanowiska państwowe w oparciu o bliżej niesprecyzowany zakres obowiązków.

Wspomniana rzetelność wymaga, aby informacje dotyczące pozycji BOR-u, jego działalności, konfrontować przede wszystkim z treściami zawartymi w obowiązujących aktach normatywnych regulujących funkcjonowanie służby odpowiedzialnej za bezpieczeństwo osób zajmujących kierownicze stanowiska w państwie. To one umożliwią udzielenie odpowiedzi na pytanie, czym w istocie jest ta służba, jakim rzeczywistym statusem się legitymuje? Nie wszystkim jest wiadome, iż jest to formacja o statusie wyjątkowym na skalę międzynarodową. W zasadzie w całej Europie instytucje odpowiedzialne za bezpieczeństwo najważniejszych osób w państwie stanowią część struktur policyjnych, natomiast BOR korzysta z odrębności oraz samodzielności i bliżej jest jej do unikatowej pozycji amerykańskiego Secret Service. Jednak nie zawsze polskie służby odpowiedzialne za bezpieczeństwo prominentów państwowych posiadały status odrębnej służby.

Przez lata funkcjonowania formacji status BOR, jak i jej protoplastów podlegał wielokrotnym zmianom. Biuro Ochrony Rządu nawiązuje do tradycji służb ochronnych kształtujących się po odzyskaniu przez Polskę niepodległości w 1918 r. W związku z zamachem dokonany 16 grudnia 1922 r. przez Eligiusza Niewiadomskiego w warszawskiej „Zachęcie” na pierwszego Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Gabriela Narutowicza, Minister Spraw Wewnętrznych powołał do istnienia w dniu 12 czerwca 1924 r. brygadę ochronną. Jej głównym zadaniem było zapewnienie bezpieczeństwa osobie Prezydenta RP¹. Ponadto funkcjonariusze brygady chronili prezydentów państw obcych oraz wybitnych dygnitarzy polskich. Realizacja tych zadań przybierała formę ochrony osobistej, zabezpieczenia obiektów, tras kolejowych, stacji². Funkcjonariusze wchodzący w skład brygady ochronnej posiadali status policjantów, a sama brygada określana była jako policyjna brygada ochronna. Ochroną osobistą Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz jego miejsca zamieszkania zajmowali się również żołnierze z Oddziału Przybocznego, a od 1926 r. zadania te były realizowane przez adiutantów przybocznych Prezydenta RP oraz kompanię zamkową, funkcjonujących w ramach Gabinetu Wojskowego Prezydenta RP³. Do końca okresu międzywojennego formacje odpowiadające za realizację działań ochronnych legitymowały się dwojakim charakterem: i policyjnym, i wojskowym.

W okresie okupacji w celu zapewnienia bezpieczeństwa przywódcom organizacji polityczno-wojskowych tworzone były komórki specjalizujące się w przeprowadzaniu

¹ A. Misiuk, *Administracja spraw wewnętrznych w Polsce od połowy XVIII wieku do współczesności. Zarys dziejów*, Olsztyn 2005, s. 299.

² Instrukcja o prowadzeniu służby ochronnej, Dodatek tajny do Dziennika Rozkazów Ministra Spraw Wojskowych z dnia 29 lipca 1924 r., poz. 59 – Centralne Archiwum Wojskowe.

³ Dodatek tajny do Dziennika Rozkazów Ministra Spraw Wojskowych z dnia 20 lipca 1926 r., poz. 12 – Centralne Archiwum Wojskowe; J. Wojtczak, *Zarys organizacji Policyjnych Brygad Ochronnych w Drugiej Rzeczypospolitej*, „Przegląd Policyjny” 1993, nr 1–2.

przedsięwzięć ochronnych. Nad bezpieczeństwem członków Komendy Głównej Armii Krajowej czuwał konspiracyjny kontrwywiad, natomiast bezpośrednią ochronę miejsc pracy Komendy Głównej AK realizował trzyosobowy zespół ochronny. Natomiast ochroną członków Sztabu Głównego Gwardii Ludowej Robotniczej zajmowała się utworzona w 1942 r. bojowa Grupa Specjalna SGGW⁴.

Mimo iż aktualny BOR chętnie identyfikuje się ze służbami Polski niepodległej, to jednak bezpośrednich korzeni tej formacji należy doszukiwać się w mniej chlubnej historii Polski socjalistycznej. W 1944 r. w ramach Resortu Bezpieczeństwa Publicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego rozpoczął swoje funkcjonowanie Wydział Ochrony Rządu. Początkowo liczył on około pięćdziesięciu funkcjonariuszy, a w marcu 1946 r. już 356 osób. Jego podstawowymi zadaniami było zapewnienie bezpieczeństwa osobistego członkom PKWN, Biura Politycznego Komitetu Centralnego Polskiej Partii Robotniczej oraz Przewodniczącego Krajowej Rady Narodowej. W styczniu 1949 r. w miejsce Wydziału Ochrony Rządu powstał Departament Ochrony Rządu Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego. Wreszcie w 1956 r. w wyniku dwuletniej reorganizacji Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego ukonstytuował się resort spraw wewnętrznych, a w jego strukturze jednostka organizacyjna – Biuro Ochrony Rządu. Ochronie ówczesnego BOR-u podlegali I sekretarz i sekretarze Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Przewodniczący Rady Państwa, Prezes Rady Ministrów i jego zastępcy, Marszałek Sejmu, członkowie Biura Politycznego KC PZPR i ich zastępcy, członkowie delegacji zagranicznych oraz inne osoby chronione ze względu na interes i dobro państwa⁵. Funkcjonariusze pełniący służbę w Biurze Ochrony Rządu posiadali status funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa. Ówczesny BOR nie uzyskał przymiotu samodzielnej formacji, był jedynie wewnętrzną jednostką organizacyjną Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Na początku lat dziewięćdziesiątych Biuro Ochrony Rządu dotknęło kolejne przeobrażenie. Zrywając ze stygmatem przynależności do Służby Bezpieczeństwa z dniem 1 sierpnia 1999 r., funkcjonariusze BOR-u stali się żołnierzami Jednostki Wojskowej Nr 1004-Biura Ochrony Rządu. Jednostka mimo poddania regulacjom prawnym, mającym zastosowanie do żołnierzy zawodowych, nadal podporządkowana była Ministrowi Spraw Wewnętrznych. J.W. Nr 1004-BOR realizowała te same zadania, które należały do kompetencji Biura Ochrony Rządu przed transformacją funkcjonariuszy SB w żołnierzy zawodowych.

W tym okresie za ochronę obiektów o szczególnym znaczeniu odpowiadały Wojska Wewnętrzne, Korpus Bezpieczeństwa Wewnętrznego i istniejący w ich strukturach Batalion Ochrony PKWN, przekształcony następnie w Samodzielny Batalion Ochrony Rządu, a w końcu w Samodzielny Pułk Ochrony Rządu. Do ich kompetencji należała

⁴ T. Strzembosz, *Oddziały szturmowe konspiracyjnej Warszawy 1939–1944*, Warszawa 1979, s. 20; J. Otocky, *Zarys historii Biura Ochrony Rządu*, Materiał na prawach maszynopisu, Warszawa 1984, s. 15–17; D. Aleksandrowicz, *Analiza porównawcza sił zapewniających bezpieczeństwo naczelnym organom władzy i administracji w Polsce*, Warszawa 2003 (praca magisterska), s. 1–13.

⁵ Zarządzenie Nr 0192/57 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 października 1957 r. w sprawie współdziałania jednostek podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych przy ochronie członków kierownictwa Partii, Rady Państwa i Rządu oraz rządowych delegacji zagranicznych; zarządzenie Nr 051/63 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 marca 1963 r. w sprawie ochrony osób zajmujących kierownicze stanowiska w KC PZPR, Radzie Państwa i rządzie PRL oraz rządowych delegacji zagranicznych; zarządzenie Nr 023/68 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 marca 1968 r. w sprawie ochrony osób zajmujących kierownicze stanowiska w KC PZPR oraz naczelnym organów władzy i administracji PRL.

m.in. ochrona Belwederu, ministerstw, budynków komitetów partyjnych i stronnictw politycznych⁶. Zadania te zostały przejęte przez powstałe na bazie Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Nadwiślańskie Jednostki Wojskowe Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Opisany stan prawny uległ zmianie w wyniku wejścia w życie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.⁷, szczególnie w związku z powszechnie przyjętą interpretacją jej art. 134. Uznawała ona za niezgodny z brzmieniem wymienionego przepisu Konstytucji stan, w których istniałyby jednostki wojskowe poza Ministerstwem Obrony Narodowej, w tym konkretnym przypadku podległe, podporządkowane lub nadzorowane przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Konsekwencją takiego stanowiska było przeniesienie Jednostki Wojskowej Nr 2305 – GROM do resortu obrony narodowej, zlikwidowano Nadwiślańskie Jednostki Wojskowe Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, jak również podjęto prace legislacyjne, mające na celu uregulowanie sytuacji prawnej dotychczasowej Jednostki Wojskowej Nr 1004 – Biura Ochrony Rządu. Podjęto decyzję o utworzeniu w drodze odrębnej ustawy nowej służby parapolicyjnej noszącej nazwę Biuro Ochrony Rządu. W wyniku wspomnianych prac legislacyjnych, 30 marca 2001 r. weszła w życie Ustawa z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu⁸, a żołnierze Jednostki Wojskowej Nr 1004 – BOR stali się z mocy prawa funkcjonariuszami BOR-u, o ile nie złożyli pisemnego oświadczenia, iż nie wyrażają zgody na zmianę statusu⁹. Nowa formacja przejęła zadania JW. Nr 1004 dodatkowo rozszerzone o część kompetencji likwidowanych Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych MSWiA związanych z ochroną obiektów oraz urzędzeń¹⁰.

Obecnie Biuro Ochrony Rządu jest jednolitą, umundurowaną i uzbrojoną formacją, wykonującą zadania z zakresu ochrony osób, obiektów oraz urzędzeń. Służba ta działa w oparciu o przepisy Ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu¹¹, zwanej dalej „ustawą”. Nie jest jednak w rozumieniu regulacji ustawowych służbą specjalną. Zgodnie z dyspozycją art. 2, ust. 1 ustawy do kompetencji BOR-u należy:

- ochrona osób:
 - Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej,
 - Marszałka Sejmu,
 - Marszałka Senatu,
 - Prezesa Rady Ministrów,
 - wiceprezesa Rady Ministrów,
 - ministra właściwego do spraw wewnętrznych,
 - ministra właściwego do spraw zagranicznych,

⁶ W. Nowacki, *Organizacja i działanie Wojsk Wewnętrznych*, Warszawa 1966, s. 81.

⁷ Dz.U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.

⁸ Tekst pierwotny ustawy ogłoszony w: Dz.U. Nr 27, poz. 298.

⁹ Art. 139 ust. 1 ustawy.

¹⁰ J. Lipski, *Komentarz do art. 1 ustawy*, [w:] J. Lipski, U. Nalaskowska, K. Zeidler, *Biuro Ochrony Rządu, Komentarz*, Warszawa 2008, s. 17–20.

¹¹ Dz.U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.

- byłych prezydentów Rzeczypospolitej Polskiej¹²,
- delegacji państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- innych osób ze względu na dobro państwa;
- ochrony obiektów służących:
 - Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej,
 - Prezesowi Rady Ministrów,
 - ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych,
 - ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych,
- obiektów Sejmu i Senatu w zakresie rozpoznania pirotechniczno-radiologicznego,
- o szczególnym znaczeniu,
- polskich przedstawicielstw dyplomatycznych,
- urzędów konsularnych oraz przedstawicielstw przy organizacjach międzynarodowych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej;
- ochrony urzędów o szczególnym znaczeniu.

Doprecyzowanie zakresu tych zadań przynależy do prerogatywy ministra właściwego do spraw wewnętrznych, który na podstawie upoważnień ustawowych zawartych w art. 2, ust. 2–4 wydaje stosowne decyzje, a w oparciu o delegację zamieszczoną w ust. 5 wymienionego artykułu rozporządzenie¹³.

Zadania BOR-u oraz formy i metody, na podstawie których zadania te są realizowane, jednoznacznie wskazują, iż formacja podejmuje przede wszystkim działania o charakterze prewencyjnym, zapobiegającym wystąpieniu zagrożeń dla osób, obiektów lub urzędów znajdujących się pod jej ochroną. Świadczy o tym chociażby katalog uprawnień przysługujących funkcjonariuszom BOR-u w związku z realizacją ustawowych zadań. Ustawodawca, stwarzając warunki do realizacji nałożonych na tę służbę obowiązków, wyposażył jej funkcjonariuszy w prawo do podejmowania czynności administracyjno-porządkowych oraz działań profilaktycznych¹⁴. Te dwie usankcjonowane kategorie uprawnień zgodnie z doktryną prawa administracyjnego należy kwalifikować jako czynności materialno-techniczne zewnętrzne, czynności faktyczne podmiotów administracji¹⁵. Katalog czynności administracyjno-porządkowych oraz warunki z nich korzystania określone zostały w art. 13–15 ustawy oraz przepisach wydanych na ich podstawie¹⁶. Do czynności tych należy:

- wydawanie poleceń,

¹² Na podstawie art. 5 Ustawy z dnia 30 maja 1996 r. o uposażeniu byłego Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 75, poz. 356, z późn. zm.).

¹³ Rozporządzenie z dnia 20 marca 2003 r. w sprawie zakresu, warunków i trybu wykonywania przez funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu zadań ochrony polskich przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz przedstawicielstw przy organizacjach międzynarodowych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. 35, poz. 491).

¹⁴ Art. 12 ust. 1 ustawy.

¹⁵ J. Lipski, *Komentarz do art. 12 ustawy*, [w:] J. Lipski, U. Nalaskowska, K. Zeidler, *op. cit.*, s. 35.

¹⁶ W rozporządzeniach Rady Ministrów:

1) z dnia 9 kwietnia 2002 r. w sprawie szczegółowego trybu wykonywania czynności przez funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu oraz korzystania przez nich z pomocy innych podmiotów (Dz.U. Nr 52, poz. 519);
2) z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie przypadków oraz warunków i sposobów użycia przez funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu środków przymusu bezpośredniego (Dz.U. Nr 17, poz. 154);
3) z dnia 22 stycznia 2002 r. w sprawie szczegółowych warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej przez funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu (Dz.U. Nr 12, poz. 111).

- legitymowanie osoby,
- zatrzymywanie osoby,
- dokonywanie kontroli osobistej,
- przeglądanie zawartości bagaży,
- sprawdzanie ładunków,
- sprawdzanie pomieszczeń,
- żądanie pomocy albo zwracanie się o nią do innych podmiotów¹⁷,
- stosowanie środków bezpośredniego¹⁸,
- użycie broni palnej¹⁹.

Natomiast konkretyzacja działań profilaktycznych następuje w art. 16–19 ustawy. Wykazują one podobieństwo do czynności operacyjnych, do których prowadzenia uprawnione są m.in.: Policja, Straż Graniczna, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencja Wywiadu, Centralne Biuro Antykorupcyjne²⁰. Biuro Ochrony Rządu nie posiada legitymacji prawnej do podejmowania czynności dochodzeniowo-śledczych, kontrolnych i *sensu stricto* operacyjno-rozpoznawczych.

BOR wykonuje zadania mieszczące się w kompetencjach administracji publicznej, usytuowane w kategorii przedsięwzięć administracji rządowej, do której należy zapewnienie bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz bezpieczeństwa państwowego²¹. Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej²² w art. 29, ust. 1 wyraźnie wskazuje, iż formacja ta funkcjonuje w ramach działu spraw wewnętrznych, obejmującego między innymi sprawy ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. O usytuowaniu BOR-u w ramach resortu spraw wewnętrznych i administracji przemawia również inny przepis ustawy o działach administracji rządowej, określający kompetencje ministra właściwego do spraw wewnętrznych dotyczące nadzoru nad tą służbą²³. Ponadto kierownik tej formacji – Szef Biura Ochrony Rządu podlega bezpośrednio Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji²⁴. Minister ten ma także uprawnienia w sprawach kadrowych dotyczących służby:

- wnioskowania do Prezesa Rady Ministrów o powołanie i odwołanie Szefa BOR-u;
- powoływania, na wniosek Szefa BOR-u, Zastępców Szefa;
- powierzania pełnienia obowiązków Szefa BOR-u jednemu z jego zastępców²⁵;
- przenoszenia do dyspozycji Szefa BOR-u i jego zastępców²⁶;
- zwalniania ze służby oficera BOR-u²⁷;
- rozpatrywania odwołań od decyzji kadrowych Szefa BOR-u²⁸.

¹⁷ Szerzej: J. Lipski, *Komentarz do art. 13 ustawy*, [w:] J. Lipski, U. Nalaskowska, K. Zeidler, *op. cit.*, s. 38–40.

¹⁸ Szerzej: J. Lipski, *Komentarz do art. 14 ustawy*, [w:] J. Lipski, U. Nalaskowska, K. Zeidler, *op. cit.*, s. 41–42.

¹⁹ Szerzej: J. Lipski, *Komentarz do art. 15 ustawy*, [w:] J. Lipski, U. Nalaskowska, K. Zeidler, *op. cit.*, s. 43–46.

²⁰ J. Lipski, *Komentarz do art. 12 ustawy*, [w:] J. Lipski, U. Nalaskowska, K. Zeidler, *op. cit.*, s. 35.

²¹ J. Lipski, *Komentarz do art. 3 ustawy*, [w:] J. Lipski, U. Nalaskowska, K. Zeidler, *op. cit.*, s. 25.

²² Dz.U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.

²³ Art. 29, ust. 4 Ustawy o działach administracji rządowej.

²⁴ Art. 6, ust. 1 ustawy.

²⁵ Art. 6, ust. 3–6 ustawy.

²⁶ Art. 26, ust. 2 ustawy.

²⁷ Art. 39, pkt 2 ustawy.

²⁸ Art. 25, ust. 2 ustawy.

Mimo że Biuro Ochrony Rządu jest odrębną formacją o ugruntowanej pozycji w systemie organów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo publiczne, której zasady funkcjonowania regulowane są przepisami ustawy, to jednak jej sytuacja nie jest w pełni stabilna.

Od szeregu już lat pojawiają się postulaty przejęcia Biura Ochrony Rządu przez Policję, a precyzyjniej rzecz ujmując zadań BOR-u i części jego funkcjonariuszy. Za takim rozwiązaniem, w mniemaniu jego orędowników, przemawia podobieństwo kompetencji oraz usytuowania w strukturze administracji publicznej. Policja, zgodnie z brzmieniem art. 1, ust. 1 Ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji²⁹, jest umundurowaną i uzbrojoną formacją przeznaczoną do ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz do utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego. W ramach podstawowych zadań Policji mieszczą się m.in.:

- ochrona życia i zdrowia ludzi oraz mienia przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra;
- ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego³⁰.

Ochrona osób, obiektów i urządzeń o szczególnym znaczeniu także zawiera się w szerokich kompetencjach Policji i mogłaby być realizowana przez tę służbę, a biorąc pod uwagę szerokie spektrum środków pozostawionych do dyspozycji Policji – nawet z korzyścią dla efektywności wykonywanych zadań. Nie bez znaczenia jest również to, iż nad BOR-em, jak i Policją nadzór sprawuje minister właściwy do spraw wewnętrznych, a w związku z tym nie zaistniałaby groźba powstania na tym tle konfliktu pomiędzy organami posiadającymi zwierzchnictwo nad tymi formacjami.

Na tym kończą się jednak podobieństwa pomiędzy obiema służbami. Rozpatrując projekt ich połączenia, trzeba mieć na względzie fakt, iż Policja jest formacją realizującą zadania wobec szerokiego kręgu obywateli, a Biuro Ochrony Rządu pełni służebną rolę wobec niektórych tylko osób w państwie.

W tym kontekście warto podkreślić prawdopodobną kolizję dóbr, która mogłaby wystąpić w przypadku dokonywania wyboru przez funkcjonariusza Policji, który – w pierwszej kolejności zobowiązany został do realizowania obowiązków na rzecz bezpieczeństwa powszechnego, a nie jednostek. Akceptacja dla funkcjonowania BOR-u ma zapewne także swoje źródło w szczelności tej formacji, której funkcjonariusze szczególnie sumiennie wywiązują się z obowiązków zachowania w tajemnicy informacji powziętych podczas służby, w tym przede wszystkim o osobach ochraniających.

Z całą stanowczością należy zatem podkreślić, że Biuro Ochrony Rządu jest formacją, której profesjonalizm oraz efektywność działania zyskuje bardzo wysokie oceny zarówno u partnerów krajowych, jak i zagranicznych. Decyduje o tym gruntowne przygotowanie zawodowe funkcjonariuszy do wykonywania czynności z zakresu ochrony, a także kompleksowość tej ochrony. BOR zapewnia bowiem bezpieczeństwo osób, obiektów oraz urządzeń wielopłaszczyznowo, począwszy od bezpośredniej ochrony sprawowanej przez funkcjonariuszy, środków techniki ochronnej, do zapewniania odpowiednich środków transportu.

²⁹ Dz.U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.

³⁰ Art. 1, ust. 2 pkt 1 i 2 Ustawy o Policji.

Konkludując, status służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo najważniejszych osób w państwie ulegał wielokrotnym zmianom. Miały one charakter policyjny, wojskowy, jak również były częścią Służby Bezpieczeństwa PRL. Obecnie jest to odrębna służba, jednak nie oznacza to, iż za jakiś czas nie będzie ona poddana kolejnej korekcie.